

A high-contrast, black and white close-up photograph of a woman's face. She has dark hair and is looking directly at the camera with a menacing expression. Her mouth is slightly open, revealing two sharp, white fangs. Her hands are raised towards her face, with fingers curled. The lighting is dramatic, highlighting her features against a dark background.

Boek #1 van
De Vampierverslagen

veranderd

morgan rice

Morgan Rice

Veranderd

Серия «De Vampierverslagen», книга 1

Аннотация

VERANDERD is boek #1 in de bestsellerserie DE VAMPIERVERSLAGEN, die bestaat uit elf boeken (en er worden er nog meer geschreven) . In VERANDERD (Boek #1 van De Vampierverslagen) wordt de 18-jarige Caitlin Paine uit haar leuke buitenwijk gerukt om aan een gevaarlijke high school in New York te gaan studeren, nadat haar moeder weer verhuist. Het enige lichtpunt in haar nieuwe omgeving is Jonah, een nieuwe klasgenoot die haar meteen leuk vindt. Maar voor hun liefde kan opbloeien, merkt Caitlin dat ze verandert. Ze bezit ineens een bovenmenselijke kracht, is gevoelig voor licht en heeft een verlangen zich te voeden – en wordt overweldigd door gevoelens die ze niet begrijpt. Ze gaat op zoek naar antwoorden van wat er met haar gebeurt, en haar verlangens brengen haar op de verkeerde plek op de verkeerde tijd. Haar ogen worden geopend voor een verborgen wereld, recht onder haar voeten: de bloeiende onderwereld van New York. Ze komt terecht tussen twee gevaarlijke partijen: in het midden van een vampiëroorlog. Dit is het moment dat ze Caleb ontmoet, een mysterieuze en krachtige vampier, die haar redt van de duistere krachten. Hij heeft haar hulp nodig om hem naar een legendarisch voorwerp te leiden. En zij heeft hem nodig

om antwoorden te vinden, en voor bescherming. Samen zullen ze het antwoord op één cruciale vraag moeten vinden: wie was haar echte vader? Maar Caitlin zit tussen twee mannen in, terwijl er iets tussen hen groeit: een verboden liefde. Een liefde tussen de rassen die het leven van allebei bedreigt, en die hen zal dwingen om te beslissen of ze alles willen riskeren voor elkaar... VERANDERD is een perfect boek voor jonge lezers. Morgan Rice heeft goed werk verricht door een interessante twist aan te brengen in een boek dat anders een standaard vampierverhaal had kunnen zijn. VERANDERD is verfrissend en uniek, en heeft klassieke elementen uit veel paranormale verhalen voor jongvolwassenen. Boek #1 van De Vampierverslagen volgt één meisje... een bijzonder meisje! ... VERANDERD is makkelijk te lezen, maar heeft een zeer snel tempo... Aangeraden voor iedereen die van licht paranormale liefdesromans houdt. Mogelijk ongeschikt voor jonge kinderen. --The Romance Reviews VERANDERD greep mijn aandacht vanaf het begin, en liet me niet meer gaan. Dit verhaal is een geweldig avontuur, met een hoog tempo en vol actie vanaf het begin. Er is geen saai moment te vinden. Morgan Rice neemt de lezer echt goed mee in het verhaal. Ze maakt het ook makkelijk om Caitlin aan te moedigen op haar zoektocht naar haar waarheid... Ik kijk uit naar het tweede boek in deze serie. --Paranormal Romance Guild VERANDERD is een leuk, makkelijk en duister verhaal dat je tussen andere boeken in kan lezen, aangezien het kort is... je zult het zeker leuk vinden! --books-forlife. blogspot. com VERANDERD is een boek dat zich kan meten met TWILIGHT en THE VAMPIRE DIARIES, en zal ervoor zorgen dat je het in één ruk tot de laatste pagina uit wilt lezen! Als je van avonturen, liefde en vampiers houdt, is dit een boek voor jou! --Vampirebooksite. com Rice neemt je direct vanaf het begin mee in het verhaal, met

een geweldige beschrijvingskwaliteit, die meer doet dan alleen de omgeving schetsen... Goed geschreven en een lekker tempo, dus VERANDERD is een goede start van een nieuwe vampierserie, die lezers zal vermaken die een licht, maar vermakelijk verhaal zoeken. --
Black Lagoon Reviews

Содержание

Hoofdstuk Een	15
Hoofdstuk Twee	38
Hoofdstuk Drie	49
Конец ознакомительного фрагмента.	50

Veranderd

(Boek #1 van de vampierverslagen)

Morgan Rice

GESELECTEERDE LOF VOOR VERANDERD

"VERANDERD is een perfect boek voor jonge lezers. Morgan Rice heeft goed werk verricht door een interessante twist aan te brengen in een boek dat anders een standaard vampierverhaal had kunnen zijn. VERANDERD is verfrissend en uniek, en heeft klassieke elementen uit veel paranormale verhalen voor jongvolwassenen. Boek #1 van THE VAMPIRE JOURNALS volgt één meisje... een bijzonder meisje!... VERANDERD is makkelijk te lezen, maar heeft een zeer snel tempo... Aangeraden voor iedereen die van licht paranormale liefdesromans houdt. Mogelijk ongeschikt voor jonge kinderen. "

--The Romance Reviews

"VERANDERD greep mijn aandacht vanaf het begin, en liet me niet meer gaan. Dit verhaal is een geweldig avontuur, met een hoog tempo en vol actie vanaf het begin. Er is geen saai moment te vinden. Morgan Rice neemt de lezer echt goed mee in het verhaal. Ze maakt het ook makkelijk om Caitlin aan te moedigen op haar zoektocht naar haar waarheid... Ik kijk uit naar het tweede boek in deze serie."

--Paranormal Romance Guild

“VERANDERD is een leuk, makkelijk en duister verhaal dat je tussen andere boeken in kan lezen, aangezien het kort is... je zult het zeker leuk vinden!”

--books-forlife.blogspot.com

"VERANDERD is een boek dat zich kan meten met TWILIGHT en THE VAMPIRE DIARIES, en zal ervoor zorgen dat je het in één ruk tot de laatste pagina uit wilt lezen! Als je van avonturen, liefde en vampiers houdt, is di teen boek voor jou!"

--Vampirebooksite.com

“Rice neemt je direct vanaf het begin mee in het verhaal, met een geweldige beschrijvingskwaliteit, die meer doet dan alleen de omgeving schetsen... Goed geschreven en een lekker tempo, dus VERANDERD is een goede start van een nieuwe vampierserie, die lezers zal vermaken die een licht, maar vermakelijk verhaal zoeken.”

--Black Lagoon Reviews

Over Morgan Rice

Morgan Rice heeft met haar serie DE VAMPIERVERSLAGEN bovenaan de verkooppijsten gestaan, een serie voor jongvolwassenen, bestaande uit elf boeken (en er worden nog boeken geschreven); zij heeft ook de

#1 bestverkopende serie DE OVERLEVINGSTRILOGIE geschreven, een post-apocalyptische thriller, bestaande uit twee boeken (en er worden nog boeken geschreven); en ook de #1 bestverkopende epische fantasyserie DE TOVENAARSRING bestaande uit 13 boeken (en er worden nog boeken geschreven).

Morgans boeken zijn verkrijgbaar als audioboek en als papieren exemplaar, en er zijn vertalingen verschenen in het Duits, Frans, Italiaans, Spaans, Portugees, Japans, Chinees, Zweeds, Nederlands, Turks, Hongaars, Tsjechisch en Slowaaks (en er zullen nog andere talen volgen).

Morgan hoort graag van jullie, dus voel je vrij om www.morganricebooks.com te bezoeken om je in te schrijven voor haar e-mailnieuwsbrief, waarmee je een gratis boek krijgt, gratis spullen kunt winnen, een gratis app kunt downloaden en het laatste nieuws te volgen. Volg haar ook op Facebook en Twitter, en blijf in contact met haar!

Boeken door Morgan Rice

THE SORCERER'S RING (DE TOVENAARSRING)

A QUEST OF HEROES (Book #1)--EEN ZOEKTOCHT VAN HELDEN (Boek #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)--EEN MARS VAN KONINGEN (Boek #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)--EEN LOT VAN DRAKEN (Boek #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)--EEN CONFLICT VAN
EER (Boek #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)--EEN GELOFTE VAN
GLORIE (Boek #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)--EEN AANVAL VAN
MOED (Boek #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)--EEN RITE VAN
ZWAARDEN (Boek #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)--EEN GIFT VAN
WAPENS (Boek #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)--EEN HEMEL VAN
SPREUKEN (Boek #9)

A SEA OF SHIELDS (Book #10)--EEN ZEE VAN
SCHILDEN (Boek #10)

A REIGN OF STEEL (Book #11)--EEN BEWIND VAN
STAAL (Boek #11)

A LAND OF FIRE (Book #12)--EEN LAND VAN VUUR
(Boek #12)

A RULE OF QUEENS (Book #13)--EEN HEERSCHAPPIJ
VAN KONINGINNEN (Boek #13)

THE SURVIVAL TRILOGY-- DE SURVIVAL TRILOGIE
ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1)-- ARENA
EEN: SLAVERSUNNERS (Boek #1)

ARENA TWO (Book #2)-- ARENA TWEE (Boek #2)
THE VAMPIRE JOURNALS-- DE VAMPIER
DAGBOEKEN

TURNED (Book #1)-- VERANDERD (Boek #1)
LOVED (Book #2)-- GELIEFD (Boek #2)
BETRAYED (Book #3)-- VERRADEN (Boek #3)
DESTINED (Book #4)-- VOORBESTEMD (Boek #4)
DESIRED (Book #5)-- VERLANGD (Boek #5)
BETROTHED (Book #6)-- VERLOOFD (Boek #6)
VOWED (Book #7)-- BELOOFD (Boek #7)
FOUND (Book #8)-- GEVONDEN (Boek #8)
RESURRECTED (Book #9)-- HERREZEN (Boek #9)
CRAVED (Book #10)-- BEGEERT (Boek #10)
FATED (Book #11)--VERDOEMD (Boek #11)

THE SORCERER'S RING

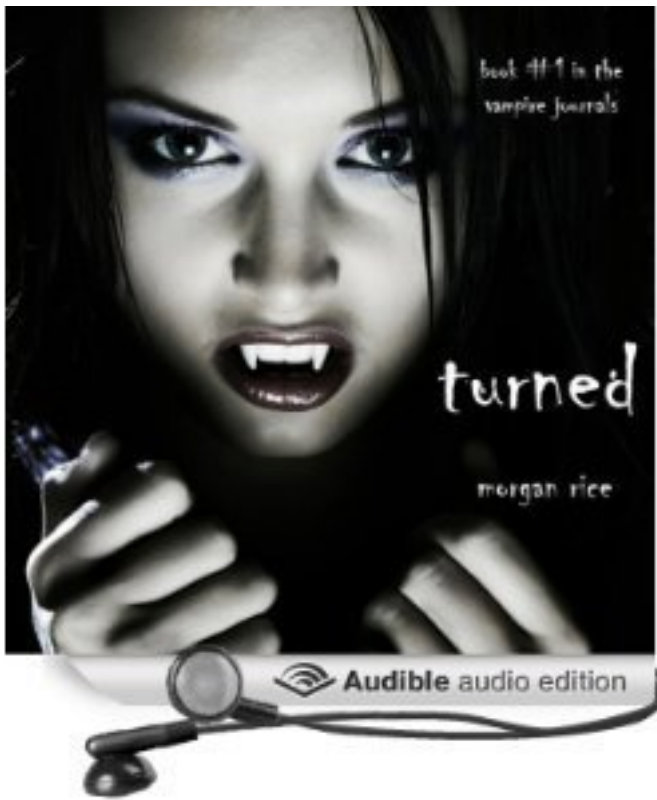

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Luister](#) naar de serie DE VAMPIERVERSLAGEN in audioboekformaat!

Nu verkrijgbaar via:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan in de Copyright Act van de VS uit 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie worden vermenigvuldigd, gedistribueerd of doorgegeven, in welke vorm en op welke manier dan ook, of opgeslagen in een database of opvraagstelsel, zonder uitdrukkelijke toestemming van de auteur op voorhand.

Dit E-book is alleen geautoriseerd voor uw persoonlijke vermaak. Dit E-book mag niet verder worden verkocht of weggegeven aan anderen. Als u dit boek met een ander wilt delen, koop dan alstublieft een nieuw exemplaar voor de ontvanger. Als u dit boek leest en het niet gekocht heeft, of het niet uitsluitend bedoeld was voor uw vermaak, breng het dan alstublieft terug en koop uw eigen exemplaar. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur.

Dit is een fictiewerk. Namen, karakters, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten zijn een product van de geest van de auteur of worden fictioneel gebruikt. Elke gelijkenis op bestaande personen, levend of dood, is volledig toevallig.

Jacket Image ©iStock.com/Bliznetsov

“Is it physical

To walk unbraced and suck up the humors

Of the dank morning? What, is Brutus sick,
And will he steal out of his wholesome bed
To dare the vile contagion of the night?”

--William Shakespeare, Julius Caesar

[Hoofdstuk Een](#)

[Hoofdstuk Twee](#)

[Hoofdstuk Drie](#)

[Hoofdstuk Vier](#)

[Hoofdstuk Vijf](#)

[Hoofdstuk Zes](#)

[Hoofdstuk Zeven](#)

[Hoofdstuk Acht](#)

[Hoofdstuk Negen](#)

[Hoofdstuk Tien](#)

[Hoofdstuk Elf](#)

[Hoofdstuk Twaalf](#)

[Hoofdstuk Dertien](#)

[Hoofdstuk Veertien](#)

[Hoofdstuk Vijftien](#)

[Hoofdstuk Zestien](#)

[Hoofdstuk Zeventien](#)

Hoofdstuk Een

Caitlin Paine had altijd al een hekel aan haar eerste dag op een nieuwe school. Er waren grote dingen, zoals het ontmoeten van nieuwe vrienden, nieuwe leraren en het leren van nieuwe gangen. Ook waren er kleine dingen, zoals een nieuw kluisje krijgen, de geur van de nieuwe school en de geluiden die er klonken. Maar ze had boven alles een hekel aan het gestaar. Ze voelde dat iedereen op de nieuwe school naar haar staaarde. En ze wilde alleen maar anoniem blijven. Maar dat was blijkbaar niet mogelijk.

Caitlin kon niet begrijpen waarom zij zo in de kijkers liep. Met haar één meter vijftig was ze niet heel groot, en haar bruine haar en bruine ogen (en gemiddeld gewicht) waren ook normaal. Zeker niet knap, zoals sommige andere meisjes. Met haar 18 jaar was ze wat ouder, maar ook weer niet genoeg om echt op te vallen.

Er was wat anders. Er was iets aan haar dat ervoor zorgde dat mensen naar haar omkeken. Diep van binnen wist ze dat ze anders was. Maar ze wist niet precies hoe.

Als er iets nog erger was dan een eerste dag, was het wel beginnen op de helft van het jaar, nadat iedereen al tijd had gehad om vrienden te maken. Vandaag, deze eerste dag, in het midden van maart, zou een van de ergste worden. Dat kon ze nu al voelen.

Maar zelfs in haar wildste dromen had ze nooit gedacht dat het zó erg zou worden. Niets dat ze ooit had gezien—en ze had

behoorlijk veel gezien—had haar hierop kunnen voorbereiden.

Caitlin stond op een ijskoude ochtend in maart buiten bij haar nieuwe school, een enorme openbare school in New York City, en ze vroeg zich af: Waarom ik? Ze had veel te weinig kleding aan, met haar sweater en legging, en ze was bij lange na niet voorbereid op de luidruchtige chaos die haar te wachten stond. Daar stonden honderden kinderen, roepend, schreeuwend en elkaar duwend. Het leek op een gevangenisterrein.

Het was allemaal te luid. Deze kinderen lachten te luid, vloekten te veel en duwden elkaar te hard. Ze zou hebben gedacht dat het een grote knokpartij, als ze die paar lachende gezichten had gezien en geen spottend gelach had gehoord. Ze hadden gewoon te veel energie, en zij, uitgeput, verkleumd en moe als ze was, kon niet begrijpen waar die vandaan kwam. Ze sloot haar ogen en wenste dat alles weg zou gaan.

Ze voelde in haar zakken en voelde iets: haar iPod. Mooi zo. Ze deed haar oordopjes in en verhoogde het volume. Ze moest het gewoon buitensluiten.

Maar er kwam geen geluid. Ze keek omlaag en zag dat de batterij leeg was. Natuurlijk.

Ze keek op haar telefoon, in de hoop op afleiding, in welke vorm dan ook. Geen nieuwe berichten.

Ze keek omhoog. Ze voelde zich eenzaam als ze keek naar die oceaan van nieuwe gezichten. Niet omdat ze het enige blanke meisje was—dat had ze zelfs liever. Veel van haar beste vrienden op andere scholen waren zwart, Spaans, Aziatisch of Indisch

geweest—en een paar van haar ergste vijanden blank. Nee, dat was het niet. Ze voelde zich alleen omdat het zo stedelijk was. Ze stond op beton. Een luide zoemer had haar toegelaten tot het “recreatiegebied” en ze moest door grote, metalen poorten naar binnen. Nu zat ze opgesloten—omringd door metalen poorten met prikkeldraad bovenop. Ze voelde zich alsof ze de gevangenis in was gegaan.

Opkijken naar de enorme school, met zijn tralies en kooien op alle ramen, zorgde er bepaald niet voor dat ze zich beter ging voelen. Ze had zich altijd makkelijk aangepast aan nieuwe scholen, groot en klein—maar die lagen allemaal in buitenwijken. Ze hadden allemaal gras, bomen en lucht gehad. Hier was er niets dan stad. Ze voelde zich alsof ze niet kon ademen. Het beangstigde haar.

Er klonk nog een luide zoemer, en ze slofte richting de ingang, met honderden kinderen om zich heen. Een groot meisje liep hard tegen haar op, en ze liet haar dagboek vallen. Ze raapte het op (nu zat haar haar in de war), en keek op om te kijken of het meisje zich verontschuldigde. Maar ze was verdwenen, opgegaan in de menigte. Ze hoorde wel gelach, maar wist niet zeker of dat om haar was.

Ze greep haar dagboek vast, het enige constante in haar leven. Het was altijd geweest waar zij was. Ze maakte aantekeningen en tekeningen op elke plek waar ze kwam. Het was een landkaart van haar jeugd.

Eindelijk bereikte ze de ingang, en ze moest zich alleen al

klein maken om binnen te komen. Het was alsof ze een trein instapte in de spits. Ze had gehoopt dat het warm zou zijn als ze eenmaal binnen was, maar door de open deur achter haar waaide er een flinke bries over haar rug, waardoor de kou nog erger werd.

Twee grote beveiligers stonden bij de ingang, geflankeerd door twee mannen van de politie van New York, in volledig uniform en met hun pistolen duidelijk zichtbaar.

“DOORLOPEN!” riep een van hen.

Ze kon zich niet indenken waarom twee gewapende politieagenten de ingang van een school zouden moeten bewaken. Haar gevoel van angst groeide. Het werd nog veel erger toen ze verder keek, en zag dat ze door een metaaldetector als op een vliegveld moest lopen.

Nog vier agenten stonden aan beide kanten van de detector, samen met twee andere beveiligers.

“MAAK JE ZAKKEN LEEG!” snauwde een beveiliger.

Caitlin zag dat de andere kinderen kleine plastic bakjes vulden met de spullen uit hun zakken. Ze deed snel hetzelfde, en deed haar iPod, portemonnee en sleutels in een bakje.

Ze schuifelde door de detector, en het alarm ging af.

“JII!” snauwde een beveiliger. “Naar de zijkant!”

Natuurlijk.

Alle kinderen staarden, terwijl ze haar handen omhoog moest doen, en de beveiliger met een handscanner langs haar lichaam ging.

“Draag je juwelen?”

Ze voelde aan haar polsen, toen aan haar nek, en plotseling herinnerde ze zich het. Haar kruisje.

“Afdoen,” snauwde de beveiligder.

Het was de ketting die haar grootmoeder haar had gegeven voor ze stierf, een klein, zilveren kruis met een Latijnse inscriptie die ze nooit had vertaald erin gegraveerd. Haar grootmoeder had gezegd dat zij hem had gekregen van haar grootmoeder. Caitlin was niet gelovig, en begreep niet helemaal wat het betekende, maar ze wist dat de ketting honderden jaren oud was, en dat het veruit het waardevolste bezit was dat ze had.

Caitlin tilde het boven haar shirt, hield het omhoog, maar deed hem niet af.

“Ik houd hem liever om,” antwoordde ze.

De bewaker staarde naar haar, zo koud als ijs.

Plotseling brak er rumoer uit. Er klonk geschreeuw toen een agent een lang, mager kind optilde, hem tegen een muur duwde en toen een klein mes uit zijn zak haalde.

De beveiligder ging helpen, en Caitlin greep de mogelijkheid aan door de menigte in te glippen, en verder door de hal te lopen.

Welkom op de openbare school in New York, dacht Caitlin. Geweldig.

Ze telde nu al af naar de laatste schooldag.

*

Het waren de breedste gangen die ze ooit had gezien. Ze kon zich niet voorstellen dat die ooit vol konden zijn, maar toch

stonden de kinderen opeengepakt, schouder aan schouder. Er moesten duizenden kinderen in deze gangen zijn, een eindeloze zee van gezichten. Hier was het lawaai nog erger, weerkaatsend van de muren en in een kleinere ruimte. En ze had nog geen ruimte om haar armen omhoog te doen. Ze voelde zich claustrofobisch.

De bel ging, en het rumoer werd intenser.

Nu al te laat.

Ze keek opnieuw op haar rooster, en zag eindelijk het lokaal in de verte. Ze probeerde door de zee van lichamen te komen, maar slaagde er maar niet in. Ten slotte, na een aantal mislukte pogingen, besloot ze maar eens agressief te worden. Ze begon haar ellenbogen te gebruiken en mensen om te stoten, zoals zij ook bij haar deden. Lichaam voor lichaam stak ze de brede hal over, en uiteindelijk duwde ze de zware deur naar het klaslokaal open.

Ze zette zich schrap toen zij, het nieuwe meisje, te laat binnenstapte. Ze rekende erop dat de leraar haar zou berispen voor het verstoren van een stille klas. Het was dus een schok toen dat niet gebeurde. Het lokaal zat helemaal vol, want het was gebouwd voor 30 kinderen, maar er zaten er 50. Sommigen zaten op hun stoel, terwijl anderen roepend en schreeuwend tussen de tafelgroepen door liepen. Het was een chaos.

De bel was zeker vijf minute geleden gegaan, maar de slonzige leraar, met zijn verkreukelde pak, was nog niet eens met de les begonnen. Sterker nog, hij zat met zijn voeten op zijn bureau de

krant te lezen, en negeerde iedereen.

Caitlin liep naar hem toe, en legde haar nieuwe pasje op zijn bureau. Ze stond daar, en wachtte tot hij op zou kijken, maar dat deed hij niet.

Uiteindelijk schraapte ze haar keel.

“Meneer?”

Hij deed met tegenzin zijn krant omlaag.

“Ik ben Caitlin Paine. Ik ben nieuw hier. Volgens mij moet ik u dit geven.”

“Ik ben maar een invaller,” antwoordde hij, en hij deed zijn krant weer omhoog, zodat hij haar blokkeerde.

Daar stond ze dan, verward.

“Dus,” vroeg ze, “...u houdt geen presentielijst bij?”

“Je leraar is maandag weer terug,” snauwde hij. “Daar zorgt hij wel voor.”

Caitlin realiseerde zich dat het gesprek was afgelopen, en nam haar pasje terug.

Ze draaide zich om en keek naar de klas. De chaos was niet gestopt. Als er een lichtpuntje was, was het dat ze niet opviel. Niemand leek om haar te geven, of haar zelfs maar op te merken.

Aan de andere kant werkte het bekijken van het klaslokaal haar op de zenuwen: er leek geen enkele zitplaats meer over te zijn.

Ze vermande zich, liep beslist naar een van de tafelgroepen, een paar keer struikelend door schreeuwende, rondspringende kinderen. Toen ze eindelijk achterin het lokaal was, kon ze het

in zijn geheel zien.

Geen enkele lege stoel.

Ze stond daar, voelde zich een idioot en voelde de andere kinderen die haar begonnen op te merken. Ze was zeker niet van plan om daar de hele les te blijven staan, en de invalleraar leek het helemaal niets te schelen. Ze draaide zich om en keek nog eens, hulpeloos op zoek naar een stoel.

Ze hoorde een paar tafels verderop gelach, en voelde dat dat om haar was. Ze kleepte zich anders dan deze kinderen, en ze zag er anders uit. Haar wangen werden rood toen ze zich bewust werd dat ze werd opgemerkt.

Juist toen ze op het punt stond de klas uit te lopen, en misschien wel de school, hoorde zee en stem.

“Hier.”

Ze draaide zich om.

In de laatste rij, naast het raam, stond een lange jongen op van zijn tafel.

“Ga zitten,” zei hij. “Alsjeblieft.”

Het werd wat stiller in het lokaal, terwijl de anderen afwachtten hoe ze zou reageren.

Ze liep naar hem toe. Ze probeerde hem in de ogen aan te kijken—grote, gloeiende groene ogen—maar ze kon het niet helpen.

Hij was beeldschoon. Hij had een gladde, olijfkleurige huid—ze wist niet of hij zwart, Spaans, blank of een combinatie daarvan was—maar ze had nog nooit zulke gladde, zachte huid gezien,

aangevuld door een vierkante kaaklijn. Zijn haar was kort en bruin, en hij was slank. Er was iets aan hem, iets dat hier niet paste. Hij leek breekbaar. Misschien was hij een kunstenaar.

Normaal werd ze nooit smoorverliefd op mannen. Ze had haar vrienden verliefd zien zijn, en ze had het nooit begrepen. Tot nu.

“Waar ga jij dan zitten?” vroeg ze.

Ze probeerde haar stem onder controle te houden, maar het klonk niet overtuigend. Ze hoopte dat hij niet hoorde hoe nerveus ze was.

Hij glimlachte breed, waardoor zijn perfecte tanden zichtbaar werden.

“Nou, hier,” zei hij, en hij verschoof naar de grote vensterbank, slechts een klein stukje verder.

Ze keek naar hem, en hij keek terug, hun ogen lieten elkaar niet los. Ze probeerde zichzelf te dwingen weg te kijken, maar het lukte haar niet.

“Bedankt,” zei ze, en ze werd meteen boos op zichzelf.

Bedankt? Was dat alles dat je kon? Bedankt!?

“Goed zo, Barack!” schreeuwde. “Geef dat lieve blanke meisje je stoel!”

Er ontstond gelach, en het lawaai in het lokaal werd plotseling weer groter, terwijl iedereen hen weer begon te negeren.

Caitlin zag dat hij zijn hoofd liet zakken in schaamte.

“Barack?” vroeg ze. “Heet je zo?”

“Nee,” antwoordde hij, en hij werd rood. “Zo noemen ze me alleen. Zoals Obama. Ze vinden dat ik op hem lijk.”

Ze keek eens goed, en realiseerde zich dat hij écht op hem leek.

“Dat komt omdat ik half zwart, deels blank en deels Puerto Ricaans ben.”

“Nou, ik vind het een compliment,” zei ze.

“Niet op de manier zoals zij het zeggen,” antwoordde hij.

Ze bekeek hem, zittend op de vensterbank, zijn zelfvertrouwen doorgeprikt, en ze wist dat hij gevoelig was. Zelfs kwetsbaar. Hij hoorde niet bij deze groep kinderen. Het was gek, maar ze voelde zich haast beschermend tegenover hem.

“Ik ben Caitlin,” zei ze, terwijl ze haar hand uitstak en hem in de ogen keek.

Hij keek verrast op, en zijn glimlach keerde terug.

“Jonah,” antwoordde hij.

Hij schudde haar stevig de hand. Een tinteling liep omhoog langs haar arm, toen ze zijn gladde huid zich om haar hand heen voelde sluiten. Ze voelde zich alsof ze met hem versmolt. Hij hield haar hand een seconde te lang vast, en ze kon het niet helpen terug te glimlachen.

*

De rest van de ochtend ging enorm snel voorbij, en tegen de tijd dat ze in de kantine kwam, had Caitlin stevige trek. Ze opende de dubbele deuren en schrok van de enorme ruimte, van het immense lawaai van wat duizend kinderen leken, die allemaal schreeuwden. Het was alsof ze een sporthal binnenstapte. Behalve dan de beveiligers die om de vijf meter geposteerd

stonden, tussen de tafels, en alles scherp in de gaten houdend.

Zoals gewoonlijk had ze geen idee waar ze heen moest. Ze keek door de gigantische ruimte, en vond uiteindelijk een stapel dienbladen. Ze nam er een van de stapel, en sloot aan bij wat ze dacht dat ze rij was.

“Niet voordringen, kreng!”

Caitlin draaide zich om en zag een groot meisje met overgewicht, ruim tien centimeter groter dan zij, naar haar fronsen.

“Sorry, ik wist niet—”

“De rij is daarachter!” snauwde een ander meisje, wijzend met haar duim.

Caitlin keek en zag dat er minstens honderd kinderen in de rij stonden. Het zag eruit als een wachtrij van twintig minuten.

Terwijl ze naar de achterkant van de rij liep, duwde een kind een ander, en hij vloog voor haar langs, voor hij hard op de grond viel.

Het eerste kind sprong bovenop de ander en begon hem in zijn gezicht te slaan.

De kantine barstte uit in een rumoer van opwinding, terwijl er zich tientallen kinderen verzamelden.

“VECHTEN! VECHTEN!”

Caitlin deed een aantal stappen terug, terwijl ze verschrikt naar het gewelddadige tafereel voor haar keek.

Eindelijk kwamen er vier beveiligers die het gevecht stopten. Ze haalden de kinderen uit elkaar en gooiden ze eruit. Ze leken

geen haast te hebben.

Nadat Caitlin eindelijk eten had gekregen, zocht ze de ruimte af, in de hoop op een teken van Jonah. Maar hij was nergens te bekennen.

Ze liep langs de tafeleilanden af, passeerde tafel na tafel, die allemaal vol zaten met kinderen. Er waren weinig vrije stoelen, en de stoelen die wél vrij waren, zagen er niet erg uitnodigend uit: allemaal naast een grote vriendenkliek.

Uiteindelijk vond ze een stoel bij een lege tafel aan het einde. Er zat slechts een kind, helemaal aan de andere kant: een klein, breekbaar Chinees jongetje met een beugel en slechte kleding. Hij hield zijn hoofd omlaag en concentreerde zich op zijn eten.

Ze voelde zich alleen. Ze keek omlaag en keek op haar telefoon. Er waren een paar Facebookberichten van haar vrienden uit haar vorige woonplaats. Ze wilden weten hoe de nieuwe stad haar beviel. Om de een of andere reden had ze geen zin om te antwoorden. Ze voelden zo ver weg.

Caitlin at nauwelijks, want ze voelde zich nog steeds wat misselijk op haar eerste dag. Ze probeerde haar gedachten te veranderen. Ze sloot haar ogen. Ze dacht aan haar nieuwe appartement, op de vijfde verdieping van een smerig gebouw aan de 132nd Street. Haar misselijkheid werd erger. Ze ademde diep in, zich op wilskracht concentrerend op iets goeds, wat dan ook, in haar leven.

Haar kleine broertje. Sam. Hij was 14, maar gedroeg zich alsof hij al 20 was. Sam scheen altijd te vergeten dat hij de

jongste was: hij gedroeg zich altijd als haar oudere broer. Hij was sterk en hard geworden door al het verhuizen, door hun vader die weg was gegaan en door de manier waarop hun moeder hen behandelde. Ze kon merken dat het hem raakte, en zag dat hij zichzelf begon af te sluiten. Zijn regelmatige gevechten op school verbaasden haar niets. Ze vreesde dat het alleen maar erger zou worden.

Wat betreft Caitlin: Sam hield echt van haar. En zij van hem. Hij was de enige constante in haar leven, de enige op wie ze kon bouwen. Hij leek zijn ene zachte plekje in de wereld te reserveren voor haar. Ze was vastbesloten alles te doen om hem te beschermen.

“Caitlin?”

Ze schrok op.

Jonah stond bij haar, met een dienblad in de ene hand en een vioolkoffer in de andere.

“Mag ik erbij komen zitten?”

“Nee—Ik bedoel... ja,” zei ze verlegen.

Idiot, dacht ze. Doe niet zo nerveus.

Jonah toverde die glimlach van hem tevoorschijn, en ging toen tegenover haar zitten. Hij zat rechtop, in een perfecte houding, en zette zijn viool voorzichtig naast zich neer. Hij pakte rustig zijn eten uit. Er was iets aan hem, iets dat ze niet echt kon duiden. Hij was anders dan iedereen die ze had ontmoet. Het was alsof hij uit een ander tijdperk kwam. Hij hoorde zeker weten niet op deze plek.

“Hoe bevalt je eerste dag?” vroeg hij.

“Niet zoals ik had verwacht.”

“Ik weet wat je bedoelt,” zei hij.

“Is dat een viool?”

Ze knikte naar zijn instrument. Hij hield het dichtbij, en hield er een hand op, alsof hij bang was dat iemand hem zou stelen.

“Het is een altviool. Hij is maar iets groter, maar geeft een heel ander geluid. Rijker.”

Ze had nog nooit een altviool gezien, en ze hoopte dat hij hem op tafel zou leggen om hem te laten zien. Maar hij maakte geen aanstalten, en ze wilde niet aandringen. Zijn hand lag er nog steeds op, en hij leek hem te beschermen, alsof het persoonlijk en privé was.

“Oefen je veel?”

Jonah haalde zijn schouders op. “Een paar uur per dag,” zei hij nonchalant.

“Een paar úúr!? Je moet geweldig spelen!”

Hij haalde opnieuw zijn schouders op. “Ik speel aardig, denk ik. Er zijn veel spelers die veel beter zijn dan ik. Maar ik hoop dat ik er mee kan ontsnappen uit deze plaats.”

“Ik heb altijd al piano willen spelen,” zei Caitlin.

“Waarom doe je dat niet dan?”

Ze wilde zeggen: Ik heb er nooit een gehad, maar hield zichzelf tegen. In plaats daarvan haalde ze haar schouders op en keek ze naar haar eten.

“Je hoeft geen piano te hebben,” zei Jonah.

Ze keek op, verschrikt dat hij haar gedachten had gelezen.

“Er is een oefenruimte in deze school. Ondanks al het slechte, is er toch wel iets goeds hier. Ze geven je gratis les. Je hoeft je alleen maar in te schrijven.”

Caitlins ogen werden groot.

“Echt waar?”

“Er hangt een inschrijfformulier buiten het muzieklokaal. Vraag naar mevrouw Lennox. Vertel haar dat je mijn vriend bent.”

Vriend. Caitlin vond dat woord goed klinken. Ze voelde langzaam een gevoel van geluk opwellen in haar binnenste.

Ze glimlachte breed. Hun ogen vonden elkaar even.

Starend in zijn gloeiende, groene ogen, wilde ze hem een miljoen vragen stellen: Heb je een vriendin? Waarom ben je zo aardig? Vind je me echt leuk?

Maar in plaats daarvan beet ze op haar tong en zei ze niets.

Bang dat hun tijd samen snel op zou raken, zocht ze haar hersenen af naar iets om hem te vragen, zodat hun gesprek langer zou duren. Ze probeerde iets te bedenken om zich ervan te verzekeren dat ze hem weer zou zien. Maar ze werd nerveus en verstarde.

Eindelijk opende ze haar mond, maar juist toen ging de bel.

De kantine barstte uit in lawaai en beweging, en Jonah stond op en greep zijn altviool.

“Ik ben te laat,” zei hij, terwijl hij zijn dienblad oppakte.

Hij keek naar haar dienblad. “Zal ik de jouwe ook

meenemen?”

Ze keek omlaag, realiseerde zich dat ze het vergeten was en schudde haar hoofd.

“Oké ,” zei hij.

Plotseling stond hij daar verlegen, niet wetend wat hij moest zeggen.

“Nou... tot ziens.”

“Tot ziens,” antwoordde ze zachtjes, met een stem net iets harder dan gefluister.

*

Na haar eerste schooldag verliet Caitlin het gebouw, de zonnige maartmiddag in. Hoewel er een sterke wind stond, had ze het niet meer koud. Ook al schreeuwden de kinderen toen ze naar buiten stormden, het geluid ergerde haar niet meer. Ze voelde het leven in zich, en vrijheid. De rest van de dag ging razendsnel voorbij; ze kon zich niet eens de naam van één leraar herinneren.

Ze kon niet ophouden met denken aan Jonah.

Ze vroeg zich af of ze zich als een idioot had gedragen in de kantine. Ze was over haar worden gestruikeld; ze had hem nauwelijks wat gevraagd. Alles waar ze aan kon denken was die stomme altviool. Ze had moeten vragen waar hij woonde, waar hij vandaan kwam, waar hij verder wilde studeren.

Maar vooral of hij al een vriendin had. Iemand als hij moest toch zeker met iemand daten?

Juist op dat moment streek een mooi, goedgekleed Spaans meisje langs Caitlin. Caitlin keek haar na toen ze passeerde, en

vroeg zich even af of zij het was.

Caitlin sloeg de 134th Street in, en vergat even wat ze aan het doen was. Ze was nog nooit naar huis gelopen vanuit school, en een moment lang was ze vergeten waar haar nieuwe appartement was. Ze stond verward op de hoek. Een wolk dreef voorbij de zon en er zette een stevige wind op, en plotseling had ze het weer koud.

“Hey, amiga!”

Caitlin draaide zich om en realiseerde zich dat ze voor een smerig wijnlokaal op de straathoek stond. Vier onguere types zaten op plastic stoelen voor het wijnlokaal, schijnbaar zonder last te hebben van de kou, en grinnikend om haar alsof zij hun volgende maaltijd was.

“Kom eens hier, liefje!” schreeuwde een andere.

Ze herinnerde het zich weer.

132nd Street. Dat is het.

Ze draaide zich snel om en liep in een stevig tempo door een zijstraat. Ze keek een paar keer over haar schouder om te kijken of die mannen haar volgden. Gelukkig deden ze dat niet.

De koude wind prikte op haar wangen en maakte haar wakker, terwijl de harde werkelijkheid van haar nieuwe woonbuurt duidelijk werd. Ze keek rond naar de verlaten auto's, graffiti op de muren, het prikkeldraad, de tralies voor alle ramen, en plotseling voelde ze zich heel alleen. En heel erg bang.

Nog maar drie huizenblokken tot haar appartement, maar het voelde alsof het eeuwen duurde. Ze wilde dat ze een vriend naast

zich had—nog liever Jonah—en ze vroeg zich af of ze deze wandeling elke dag aan zou kunnen. Opnieuw werd ze boos op haar moeder. Waarom deed ze haar al die verhuizingen aan, waardoor ze in nieuwe plaatsen terecht kwam, en ze allemaal haatte? Wanneer zou het eens ophouden?

Gebroken glas.

Caitlins hart begon sneller te kloppen toen ze beweging aan haar linkerkant zag, aan de overkant van de straat. Ze versnelde haar pas en probeerde haar hoofd laag te houden, maar toen ze dichterbij kwam hoorde ze geschreeuw en overdreven gelach, en ze moest wel zien wat er gebeurde.

Vier enorme kinderen—18 of 19, misschien—stonden boven een ander kind. Twee van hen hielden zijn armen vast, terwijl een derde hem in zijn buik sloeg, en de vierde hem in zijn gezicht raakte. Het kind, misschien 17 jaar, lang, mager en weerloos, viel op de grond. Twee jongens liepen erop af, en schopten hem in het gezicht.

Caitlin stond stil en staarde. Ze was geschokt. Ze had nog nooit zoiets gezien.

De andere twee kinderen stapten om hun slachtoffer heen, hieven hun laarzen hoog op en brachten ze naar beneden.

Caitlin was bang dat ze het kind dood zouden slaan.

“NEE!” riep ze.

Er klonk een ziekelijk gekraak toen hun voeten neerkwamen.

Maar het was niet het geluid van brekend bot—het was het geluid van krakend hout. Krakend hout. Caitlin zag dat ze

een klein muziekinstrument aan het vernielen waren. Ze keek nauwkeuriger, en zag stukjes van een altviool over de stoep vliegen.

Ontzet hield ze haar hand voor haar mond.

“Jonah!?”

Zonder na te denken stak Caitlin de straat over, recht op de jongens af, die haar nu opmerkten. Ze keken naar haar en hun kwaadaardige grijnzen werden breder terwijl ze zich verdrongen.

Ze liep recht op het slachtoffer toe en zag dat et inderdaad Jonah was. Zijn gezicht bloedde en zat vol met blauwe plekken, en hij was bewusteloos.

Ze keek op naar de groep kinderen, haar woede krachtiger dan haar angst, en ging tussen hen en Jonah in staan.

“Laat hem met rust!” riep ze naar de groep.

Het kind in het midden, minstens een meter negentig, was gespierd en lachte terug.

“En anders?” vroeg hij met een erg diepe stem.

Caitlin voelde de wereld aan zich voorbij vliegen, en realiseerde zich dat ze hard van achteren was geduwd. Ze hief haar ellenbogen op toen ze het beton raakte, maar dat brak haar val nauwelijks. Vanuit haar ooghoeken zag ze haar dagboek vliegen, de losse blaadjes vlogen overal heen.

Ze hoorde gelach. En daarna voetstappen, richting haar.

Terwijl haar hart probeerde uit haar borst te springen, begon de adrenaline te komen. Vlak voor ze haar bereikten, lukte het haar om te rollen en op de been te komen. Ze sprintte een steegje

in, rennend voor haar leven.

Ze volgden haar op de voet.

Op een van haar vele scholen, toen Caitlin nog dacht dat ze een lange toekomst op één plaats zou hebben, had ze atletiek gedaan, en was ze erachter gekomen dat ze er goed in was. Niet op de lange afstand, maar in de 100-metersprint. Zelfs de meeste jongens moesten het tegen haar afleggen. En nu kwam het allemaal weer terug.

Ze rende voor haar leven, en de jongens konden haar niet te pakken krijgen.

Caitlin keek achterom en zag hoe ver ze achterlagen, en dacht dat ze hen er allemaal uit zou rennen. Ze moest alleen de juiste bochten maken.

De steeg eindigde in een T-splitsing, en ze kon naar links of naar rechts. Als ze haar voorsprong wilde behouden, kon ze niet van gedachten veranderen, en ze moest snel kiezen. Ze kon niet zien wat er om elke hoek lag. Op goed geluk koos ze links.

Ze bad dat het de goede keuze was. Kom op. Alsjeblieft!

Haar hart sloeg een slag over toen ze een scherpe bocht naar links maakte en de steeg dood zag lopen.

Verkeerde kant.

De steeg liep dood. Ze rende naar de muur, en keek uit naar een uitgang. Ze zag dat er geen was, en draaide zich om naar haar naderende aanvallers.

Buiten adem zag ze hen de hoek omkomen en haar naderen. Ze kon over hun schouders heen zien dat ze thuis zou zijn als ze

rechtsaf was gegaan. Natuurlijk. Zal je zien.

“Nou, kreng,” zei een van hen, “nu ga je lijden.”

Ze wisten dat ze geen uitweg had, en liepen langzaam op haar toe, hard ademend, grijnzend en genieten van het komende geweld.

Caitlin sloot haar ogen en ademde diep in. Ze bad dat Jonah wakker werd, de hoek om kwam en haar zou komen redden. Maar toen ze haar ogen weer opende, was hij er niet. Slechts haar belagers. Ze kwamen dichterbij.

Ze dacht aan haar moeder, aan hoe erg ze haar haatte, en aan alle plaatsen waar ze gedwongen was te wonen. Ze dacht aan haar broertje Sam. Ze dacht aan hoe haar leven na deze dag zou zijn.

Ze overdacht haar hele leven, hoe ze altijd was behandeld, hoe niemand haar ooit begreep en hoe niets ooit ging zoals zij het wilde. Er klikte iets. Op de een of andere manier had ze er genoeg van.

Ik verdien dit niet. Ik verdien dit NIET!

En toen voelde ze het plotseling.

Het was een golf, iets dat ze nog nooit had ervaren. Het was een golf van razernij, die door haar heen stroomde, en haar bloed deed koken. Het kwam vanuit haar maag en verspreidde zich. Ze voelde haar voeten op de vloer, alsof ze één was met het beton, en voelde hoe een oerkracht haar overweldigde. Hij stroomde door haar polsen, langs haar armen en in haar schouders.

Caitlin stiet een oerkreet uit, waardoor zelfs zij verbaasd en bang werd. Toen het eerste kind op haar af kwam en zijn grote

hand op haar pols legde, keek ze toe hoe haar hand uit zichzelf reageerde door de pols van de belager vast te pakken en in een rechte hoek achterwaarts te klappen. Het gezicht van het kind sloeg om in ontzetting toen zijn pols, en daarna zijn arm, in tweeën braken.

Hij viel schreeuwend op zijn knieën.

De ogen van de drie andere jongens werden groot van verrassing.

De grootste van de drie rende recht op haar af.

“Jij verrek—”

Voor hij zijn zin kon afmaken, was zij de lucht in gesprongen en had ze haar voeten recht op zijn borst laten neerkomen, waardoor hij ongeveer drie meter terug werd geslingerd en in een stapel afvalcontainers terecht kwam.

Hij lag daar en bewoog zich niet.

De andere twee kinderen keken elkaar geschokt aan. En echt bang.

Caitlin stapte vooruit, en voelde de bovenmenselijke kracht door haar stromen, hoorde zichzelf grommen toen ze de andere twee oppakten (allebei twee keer zo groot als zij) en ze een meter boven de grond hield met één hand.

Terwijl ze in de lucht hingen, slingerde zij ze tegen elkaar aan, waardoor ze met enorme kracht tegen elkaar aan botsten. Ze vielen beiden op de grond.

Caitlin stond daar, ademend, schuimend van razernij.

Geen van de vier jongens bewoog zich.

Ze voelde geen opluchting. Integendeel, ze wilde meer. Meer kinderen om tegen te vechten. Meer lichamen om mee te smijten.

En ze wilde iets anders.

Plotseling had ze een kristalhelder zicht, en kon ze hun nekken ontbloot zien. Ze kon het tot op een millimeter zien, en ze kon de aderen zien pulseren bij allemaal. Ze wilde hen bijten. Ze wilde zich voeden.

Niet begrijpend wat er met haar gebeurde, sloeg ze haar hoofd achterover en slaakte een onaardse gil, die een echo creëerde vanaf de muren en de straten. Het was een oerkreet van overwinning, en van onvervulde razernij.

Het was de roep van een beest dat nog meer wilde.

Hoofdstuk Twee

Caitlin staarde voor zich uit terwijl ze voor de deur van haar nieuwe appartement stond, en bedacht zich plotseling waar ze was. Ze had geen idee hoe ze daar was gekomen. Het laatste dat ze zich herinnerde, was dat ze in de steeg was. Op de een of andere manier was ze thuis gekomen.

Ze herinnerde zich wél elke seconde van wat er in die steeg was gebeurd. Ze probeerde het uit haar gedachten te wissen, maar het lukte haar niet. Ze keek omlaag naar haar armen en handen, en verwachtte dat ze er anders uit zouden zien—maar ze waren nog gewoon hetzelfde. Precies zoals ze altijd al waren geweest. De razernij had door haar gewoed, haar getransformeerd, en was toen even snel weer verdwenen.

Maar de naweeën bleven: ten eerste voelde ze zich uitgehold. Verdoofd. En ze voelde iets anders. Iets dat ze niet helemaal kon begrijpen. Er bleven beelden door haar hoofd flitsen, beelden van de ontblote nekken van die bullebakken. Van hun pulserende hartslag. En ze had een hongergevoel. Een drang.

Caitlin wilde eigenlijk niet terug naar huis. Ze wilde niet bij haar moeder zijn, vooral vandaag niet, en wilde niet in het nieuwe huis zijn, wilde niet uitpakken. Als Sam daar niet binnen was, had ze zich misschien omgedraaid en was ze weggelopen. Ze had geen idee waar ze heen zou gaan—maar ze zou in ieder geval weglopen.

Ze ademde diep in en reikte naar de deurklink. De klink was warm, of haar hand was ijskoud.

Caitlin liep het veel te lichte appartement binnen. Ze kon eten op het fornuis ruiken—of, waarschijnlijker, in de magnetron. Sam. Hij was altijd vroeg thuis en bereidde dan het avondeten. Haar moeder zou nog uren niet thuis zijn.

“Dat ziet er niet goed uit voor een eerste dag.”

Caitlin draaide zich om, geschrokken door de stem van haar moeder. Daar zat ze, op de bank, met een sigaret in haar mond, en ze keek Caitlin afkeurend aan.

“Wat, nu al je trui kapot?”

Caitlin keek omlaag en zag de smerige vlekken voor het eerst; waarschijnlijk van het vallen op het beton.

“Waarom ben je zo vroeg thuis?” vroeg Caitlin.

“Eerste dag, ook voor mij hoor,” snauwde ze. “Jij bent niet de enige. Weinig werk te doen. De baas stuurde me vroeg naar huis.”

Caitlin kon niet tegen die smerige toon van haar moeder. Niet vandaag. Ze was altijd al minachtend naar haar geweest, en vanavond had Caitlin er genoeg van. Ze besloot haar een koekje van eigen deeg te geven.

“Geweldig,” snauwde Caitlin terug. “Betekent dat dat we wéér gaan verhuizen?”

Haar moeder sprong plotseling op. “Let op die woorden van je!” schreeuwde ze.

Caitlin wist dat haar moeder gewoon een excuus had

afgewacht om tegen haar te schreeuwen. Ze dacht dat het beste zou zijn om haar dat excuus te geven, en er vanaf te zijn.

“Je moet niet roken in de buurt van Sam,” antwoordde Caitlin koel, en ze liep haar kleine slaapkamer in, gooide de deur achter zich dicht en deed hem op slot.

Haar moeder klopte meteen hard aan.

“Kom naar buiten, kleine etter! Zo praat je toch zeker niet tegen je moeder!? Wie zorgt ervoor dat je kunt eten...”

Omdat ze die avond zo afgeleid was, was Caitlin in staat de stem van haar moeder buiten te sluiten. Ze overdacht de gebeurtenissen van die dag in haar hoofd. Het geluid van het gelach van die kinderen. Het geluid van haar eigen hart in haar oren. Het geluid van haar eigen gebrul.

Wat was er precies gebeurd? Hoe had ze zoveel kracht gekregen? Was het gewoon een adrenalinestoot? Een deel van haar wilde dat het inderdaad zo was. Maar een ander deel wist dat het niet zo was. Wat was ze?

Het geklop op haar deur hield aan, maar Caitlin hoorde het nauwelijks. Haar telefoon lag op haar bureau, hard trillend, en oplichtend door chatberichten, sms'jes, e-mails, Facebook—maar ook dat hoorde ze nauwelijks.

Ze liep naar haar kleine raam en keek omlaag naar de hoek van Amsterdam Avenue, en er kwam een nieuw geluid op in haar hoofd. Het was de stem van Jonahs stem. Het beeld van zijn glimlach. Een lage, diepe en kalmerende stem. Ze herinnerde zich hoe gevoelig hij was, hoe breekbaar hij leek. Toen zag ze

hem op de grond liggen, bebloed en zijn geliefde instrument aan stukken. Een nieuwe golf van woede kwam op.

Haar woede veranderde in bezorgdheid—over of het goed met hem ging, of hij weg was gelopen, of hij thuis was gekomen. Ze beeldde zich in dat hij naar haar riep. Caitlin. Caitlin.

“Caitlin?”

Een nieuwe stem klonk van buiten de deur. Een jongensstem. Verward kwam ze weer tot zichzelf.

“Sam hier. Laat me binnen.”

Ze liep naar haar deur en leunde haar hoofd ertegenaan.

“Mama is weg,” zei de stem aan de andere kant. “Sigaretten halen. Kom op, laat me binnen.”

Ze opende de deur.

Daar stond Sam, terug starend, met bezorgdheid op zijn gezicht gebeiteld. Hij zag er ouder uit dan zijn 15 jaar. Hij was vroeg gegroeid, tot bijna een meter tachtig, maar was nog niet helemaal volgroeid, en zag er dus onhandig en slungelig uit. Hij had zwart haar en bruine ogen, en leek daarmee op haar. Het was duidelijk dat zij familie waren. Ze kon de zorgen op zijn gezicht zien. Hij hield meer van haar dan van wat ook.

Ze liet hem binnen, en sloot de deur snel achter hem.

“Sorry,” zei ze. “Ik kan haar vanavond echt niet aan.”

“Wat is er gebeurd met jullie twee?”

“Het gebruikelijke. Ze zat me achter de voddens aan zodra ik binnenliep.”

“Volgens mij heeft ze een slechte dag gehad vandaag,” zei

Sam, in een poging om vrede tussen hen te stichten, zoals hij altijd deed. “Ik hoop dat ze haar niet weer ontslaan.”

“Wat zou het? New York, Arizona, Texas... Wat maakt het uit waar we hierna heen gaan? Het verhuizen houdt toch nooit op.”

Sam fronste terwijl hij op haar bureaustoel zat, en ze voelde zich meteen slecht. Soms had ze een grote mond, sprak ze zonder te denken, en ze wilde dat ze het terug kon nemen.

“Hoe was je eerste dag?” vroeg ze in een poging om het onderwerp te veranderen.

Hij haalde zijn schouders op. “Wel goed, denk ik.” Hij streek zijn tenen langs de stoel.

Hij keek op. “En die van jou?”

Ze haalde haar schouders op. Er moest iets in haar gezichtsuitdrukking hebben gelegen, want hij keek niet weg. Hij bleef naar haar kijken.

“Wat is er gebeurd?”

“Niets,” zei ze defensief, en draaide zich toen om en liep naar het raam.

Ze voelde dat hij naar haar keek.

“Je lijkt...anders.”

Ze wachtte af, vroeg zich af of hij het wist, of haar uiterlijk veranderingen toonde. Ze slikte.

“Hoe?”

Stilte.

“Ik weet het niet,” antwoordde hij uiteindelijk.

Ze staarde naar buiten, en keek doelloos hoe een man op

de hoek van het wijnhuis een klant stiekem een zakje wiet toeschoof.

“Ik haat deze nieuwe stad,” zei hij.

Ze draaide zich om en keek hem aan.

“Ik ook.”

“Ik dacht ook even aan...” hij liet zijn hoofd zakken, “...vertrekken.”

“Wat bedoel je?”

Hij haalde zijn schouders op.

Ze keek hem aan. Hij leek heel erg verdrietig.

“Waarheen?” vroeg ze.

“Misschien... naar vader zoeken.”

“Hoe? We hebben geen idee waar hij is.”

“Ik zou het kunnen proberen. Ik zou hem kunnen vinden.”

“Hoe?”

“Weet ik niet... Maar ik kan het proberen.”

“Sam. Wie weet is hij al dood.”

“Zeg dat nou niet!” schreeuwde hij, en zijn gezicht werd roodgloeiend.

“Sorry,” zei ze.

Hij kalmeerde weer.

“Maar heb je nooit overwogen dat hij ons niet eens wil zien, zelfs als we hem vinden? Hij is immers zelf weggegaan. En hij heeft nooit geprobeerd om contact te houden.”

“Misschien wil mama dat niet.”

“Of misschien vindt hij ons gewoon niet leuk.”

Sams frons werd nog dieper, en hij veegde weer over de vloer met zijn voeten. “Ik heb hem op Facebook opgezocht.”

Caitlins ogen werden groot van verrassing.

“Je hebt hem gevonden?”

“Ik weet het niet zeker. Er waren 4 mensen met zijn naam. 2 Van hen waren privé en hadden geen foto. Ik heb hen beiden een bericht gestuurd.”

“En?”

Sam schudde zijn hoofd.

“Ik heb niets van ze gehoord.”

“Papa zou geen Facebook hebben.”

“Dat weet je niet,” antwoordde hij, opnieuw defensief.

Caitlin zuchtte, liep naar haar bed en ging liggen. Ze staarde omhoog naar het vergeelde plafond, met afgebladderde verf, en vroeg zich af hoe ze allemaal dit punt hadden bereikt. Er waren een aantal stadjes geweest waar ze gelukkig waren geweest, waar zelfs hun moeder bijna gelukkig leek. Bijvoorbeeld toen ze die vriend had. In ieder geval gelukkig genoeg om Caitlin met rust te laten.

Er waren plaatsen, zoals de vorige, waar zij en Sam allebei een paar goede vrienden hadden gemaakt, en waar het waarschijnlijk was dat ze er zouden blijven—in ieder geval lang genoeg om op één plaats hun school af te maken. Maar toen ging alles heel erg snel. Opnieuw inpakken. Vaarwel zeggen. Was een normale jeugd écht zoveel gevraagd?

“Ik zou terug kunnen gaan naar Oakville,” zei Sam plotseling,

waardoor hij haar gedachten onderbrak. Hun laatste woonplaats. Het was onvoorstelbaar hoe hij altijd precies leek te weten waar zij aan dacht. “Ik zou bij vrienden kunnen wonen.”

Deze dag werd haar teveel. Ze kon het gewoon niet meer aan. Ze dacht niet helder na, en in haar frustratie hoorde ze dat Sam zich klaarmaakte om haar te verlaten, en dat hij niets meer om haar gaf.

“Nou, ga dan maar!” snauwde ze plotseling, zonder dat te willen. Het was alsof iemand anders het gezegd had. Ze hoorde de hardheid in haar eigen stem, en had er onmiddellijk spijt van.

Waarom moest ze zulke dingen zomaar roepen? Waarom kon ze zichzelf niet in de hand houden?

Als ze in een betere stemming was geweest, als ze kalmer was geweest en als er niet zoveel tegelijk op haar afgekomen was, had ze het niet gezegd. En ze zou aardiger zijn geweest. Ze zou iets hebben gezegd als Ik weet dat je probeert te zeggen dat je deze plaats nooit zou verlaten, hoe erg het ook zou worden, omdat je me niet alleen met deze dingen wilt achterlaten. En daarom houd ik van je. Ik zou jou ook nooit in de steek laten. In deze verschrikkelijke jeugd hebben we in ieder geval elkaar. Maar haar gemoed had de overhand gekregen. In de plaats daarvan had ze zich egoïstisch gedragen, en ze was gebarsten.

Ze ging zitten, en zag de pijn op zijn gezicht. Ze wilde het terugnemen, zeggen dat het haar speet, maar ze was te overweldigd. Om een of andere reden kon ze haar mond niet openen.

Sam stond in de stilte op van haar bureaustoel, liep de kamer uit en sloot de deur zachtjes achter zich.

Idioot, dacht ze. Je bent écht een idioot. Waarom behandel je hem op dezelfde manier dat mama jou behandelt?

Ze ging weer liggen en staarde naar het plafond. Ze realiseerde zich dat er een andere reden was dat ze zo uitbarstte. Hij had haar gedachten onderbroken, en dat had hij gedaan op het moment dat ze negatiever werden. Een donkere gedachte was in haar opgekomen, en hij had haar onderbroken voor zij die af had kunnen maken.

De ex-vriend van haar moeder. Drie woonplaatsen geleden. Het was de enige keer geweest dat haar moeder echt gelukkig leek. Frank. 50 Jaar oud. Klein, gezet en kalend. Niet al te snugger. Hij rook naar goedkope aftershave. Zij was toen 16.

Ze stond in de kleine waskamer, toen Frank in de deuropening was verschenen. Hij was een engerd, en staarde altijd naar haar. Hij reikte zijn hand naar beneden en greep een onderbroek van haar, en zij voelde haar wangen rood worden van schaamte en woede. Hij hield ze omhoog en grijnsde.

“Deze heb je laten vallen,” zei hij grinnikend. Ze had de onderbroek uit zijn handen gegrist.

“Wat wil je?” snauwde ze terug.

“Praat je zo tegen je nieuwe stiefvader?”

Hij kwam een halve stap dichterbij.

“Je bent niet mijn stiefvader.”

“Maar dat word ik wel—en snel.”

Ze probeerde zich weer te richten op het vouwen van haar kleren, maar hij zette nog een stap dichterbij. Te dichtbij. Haar hart bonsde in haar keel.

“Ik denk dat het tijd is dat we elkaar een beetje beter leren kennen,” zei hij terwijl hij zijn riem losmaakte. “Vind je niet?”

Verschrikt probeerde ze zich langs hem heen te wurmen, om door de deur de kleine kamer uit te komen, maar toen ze dat deed, blokkeerde hij de weg, en greep hij haar ruw vast en duwde haar hard tegen de muur.

Toen was het gebeurd.

Razernij stroomde door haar heen. Een razernij zoals ze die nog nooit had ervaren. Ze voelde hoe haar lichaam heter werd, als vuur, van top tot teen. Terwijl hij op haar af kwam, sprong zij op en trapte hem met beide voeten op zijn borst.

Ondanks dat zij ongeveer drie keer zo klein was als hij, viel hij achterover door de deur, die krakend van zijn scharnieren viel, en vloog nog drie meter de volgende kamer in. Het leek alsof een kanon hem door het huis had afgeschoten.

Caitlin had daar trillend gestaan. Ze was nooit een gewelddadig persoon geweest, en had nog nooit iemand geslagen. En ze was ook helemaal niet groot of sterk. Hoe wist ze hoe ze hem moest schoppen? Hoe had ze zelfs maar de kracht gehad? Ze had nog nooit iemand—laat staan een volwassen man—door de licht zien vliegen, of een deur laten versplinteren. Waar was die kracht vandaan gekomen?

Ze liep op hem af, en stond boven hem.

Hij was bewusteloos, en lag plat op zijn rug. Ze vroeg zich af of ze hem gedood had. Maar op dat moment raasde de razernij door haar heen, en het deed haar niets. Ze maakte zich meer zorgen over zichzelf, over wie—of wat—ze eigenlijk was.

Ze zag Frank nooit meer. Hij verliet haar moeder de volgende dag, en kwam nooit meer terug. Haar moeder had vermoed dat er iets tussen hen was gebeurd, maar ze zei er nooit wat over. Wel gaf ze Caitlin de schuld voor het einde van de relatie, voor het verpesten van de ene gelukkige tijd in haar leven. En dat was ze sindsdien blijven doen.

Caitlin keek weer naar haar afbladderende plafond, haar hart klopte opnieuw in haar keel. Ze dacht aan de razernij van vandaag, en vroeg zich af of deze twee gebeurtenissen met elkaar verbonden waren. Ze had altijd aangenomen dat de gebeurtenis met Frank gewoon een raar, eenmalig incident was geweest, waarbij zij een vreemde kracht had gehad. Maar nu vroeg ze zich af of er niet meer was. Lag er een of andere kracht in haar binnenste? Was ze een of andere rariteit?

Wie was zij?

Hoofdstuk Drie

Caitlin rende. De pestkoppen waren terug, en ze zaten achter haar aan door de steeg. Een doodlopend stuk lag voor haar, een massieve muur, maar toch rende ze ernaartoe. Terwijl ze rende versnelde ze tot onmogelijke snelheid, en de gebouwen vlogen voorbij. Ze voelde de wind door haar haren heen razen.

Toen ze dichterbij was, sprong ze en ze bevond zich meteen bovenop de muur van tien meter hoog. Nog een sprong van tien meter en ze landde op beton zonder haar evenwicht te verliezen, en ze bleef rennen. Ze voelde zich krachtig, onoverwinnelijk. Haar snelheid werd nóg groter, en het voelde alsof ze kon vliegen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.